

4 sönd. i advent

Predikan i Visseltofta kyrka, 18 dec 2005

"Guds moder"

Luk 1:46-55

Då sade Maria:

"Min själ prisar Herrens storhet,

⁴⁷min ande jublar över Gud, min frälsare:

⁴⁸han har vänt sin blick till sin ringa tjänarinna.

Från denna stund skall alla släkten prisa mig salig:

⁴⁹stora ting låter den Mäktige ske med mig,

hans namn är heligt,

**⁵⁰och hans förbarmande med dem som fruktar honom
varar från släkte till släkte.**

**⁵¹Han gör mäktiga verk med sin arm,
han skingrar dem som har övermodiga planer.**

**⁵²Han störtar härskare från deras troner,
och han upphöjer de ringa.**

**⁵³Hungriga mättar han med sina gåvor,
och rika skickar han tomhänta bort. ⁵⁴**

**⁵⁵Han tar sig an sin tjänare Israel
och håller sitt löfte till våra fäder:
att förbarma sig över Abraham
och hans barn, till evig tid."**

Advent är en tid då vi närmar oss Jesus från olika håll. Han kommer till oss men på olika sätt. 1 advent är det Kristus Konungen som rider in i Jerusalem. Han kommer i triumf och folkskarorna jublar. 2 advent handlar ju om hans sista advent, hans sista ankomst. Hans återkomst i ära, Guds rikes synliga inbrytning i vår värld.

3 advent är det Johannes döparen som är i fokus. Jesus är i vuxen ålder och på väg att framträda offentligt. Jesus som den kommande Messias och som Johannes döparen röjer väg för med sin kraftfulla predikan.

Nu är det 4 advent och vi är närmare Jesus än någonsin. Idag handlar det inte om Konungen eller Rike eller Johannes döparen. Idag handlar det om den kvinna som ska bära fram Jesus till livet under nio månader. När Gud vill komma oss riktigt nära så sker det inte genom makt och härlighet utan genom litenhet och svaghet. Ingen är ju svagare eller mer beroende än ett litet barn, särskilt innan men ens är född. Ingen har varit närmare Gud än Maria, som bar Jesus i sitt inre.

När Maria blir anförtrodd dessa hemligheter av ängeln så säger hon till att börja med inget till någon. Hon håller det för sig själv. Ofta är det så, är man med om något riktigt stort så känns det som om saken banaliseras

om man går ut och berättar om det vitt och brett. Särskilt om man berättar det för människor som inte är insatta, som inte förstår vad det är man varit med om.

Men att bara hålla det för sig själv står inte Maria heller ut med. Hon måste berätta, men till någon som kan ta emot det, någon som redan är initierad.

Därför går hon till sin släkting Elisabeth, som ängeln också nämnde. Hon har själv fått uppleva hur Gud ingriper i hennes liv, hon som var ofruktsam väntade nu barn på sin ålderdom.

Och det är nu när hon fått ur sig det fantastiska som hänt som Lovsången brister fram hos Maria. För att man ska kunna vara riktig glad måste man ha någon att dela glädjen med, delad glädje är dubbel glädje. Den glädje som legat under ytan släpper hon nu fram och så sjunger hon sitt Magnifikat, en lovsång, så stark och övertygande att den gett genklang i otaliga tonsättares verk genom tiderna. Fortfarande ljuder lovsången över vår jord, varje kväll bes den i oräkneliga kloster över vår värld.

”Min själ prisar Herren, min ande jublar över Gud” sjunger hon. Själ och ande, det motsvarar hela hennes personlighet. Allt det som i Maria är, hela hennes varelse vill lovsjunga Herren. I denna stund så är hon lovsång till Gud, det är sången som griper henne, snarare än att det är hon som sjunger.

Det första hon prisar är Herrens storhet. Det kan tyckas lite underligt. Hon har just av ängeln fått veta att Gud ska komma som det minsta och svagaste man kan komma i mänsklig väg, som ett spädbarn. Men det hon prisar är Herrens storhet. Det är som om att det största med Gud är inte att han är Konungen, skaparen, den allsmäktige. Utan det största med Gud är att han kan bli så liten att han ryms i Marias livmoder.

Gud har vänt sin blick till henne, hans ringa tjänarinna. Ofta möter vi detta i bibeln, hur människor ber om att bli sedda av Gud. Att få Guds blick riktad mot sig innebär att man är föremål för hans nåd och hans välsignelse.

”Från denna stund...” fortsätter Maria. Det är en viktig stund som hon är med om. Från och med nu så är ingenting sig likt. Allt är annorlunda. Det är något som alla föräldrar upplever; efter det första barnet så är ingenting sig likt. Men det som sker med Maria angår oss alla, det som sker med henne blir en vattendelare i historien. Ett före och ett efter, där hela vår tideräkning utgår från denna stund. Och Maria får se en glimt av sin egen storhet: ”alla slakten ska prisa mig salig.” Hon säger det som ett glädjefyllt konstaterande utan att förhäva sig.

Ja, det som sker nu kommer att påverka världshistoriens förlopp, men ändå märks det knappt. Än så länge är det bara Maria och Elisabeth som vet något. Det stor som sker, sker i skymundan. Det märks inte utåt men kommer att sända ringar på vattnet som blir till en av historiens stora svallvågor. Ofta är det så Gud handlar. Han börjar i det lilla som får växa

till något stort. Han tar Abraham, en barnlös gammal man och gör av honom ett stort folk. Han tar fem bröd och två fiskar och mättar fem tusen män.

Budskapet till oss är: förakta inte det lilla. Ofta är det till synes oansenliga betydligt större och viktigare än det som alla trummar för. Gud intresserar sig både för det stora och för det lilla, kanske för att det som är stort inte alltid är detta och det lilla, som det som sker i Marias livmoder, kan i längden vara det allra största.

Än så länge ser inte Maria vad som är på väg att ske, eller hon ser men med trons ögon. Hon vågar tro det som sagts henne.

Det profetiska tilltalet var sällsynt i Marias dagar, de stora trosgestalterna låg i en avlägsen forntid. Det Israel upplevde var en andlig torka. Ändå vågade Maria tro det som sagts henne och väntade ett under.

Med trons ögon rullas historien upp för henne på nytt. Alla de händelser som hon sen barnsben fått lära sig ser hon nu på ett nytt sätt och hon urskiljer Guds handlande i historien. Den Gud som störtat härskare från sina troner och upphöjt de ringa, samme Gud känner hon igen i det som sker med henne. Det är historiens Gud som griper in i henne liv.

Men historiens Gud är densamme även idag. Samme Gud vill även gripa in i ditt liv. Maria ställde sig till Guds förfogande, hon vågade vänta ett under. Vågar vi detta? Det var när Maria sa ja till Gud som hennes liv blev en lovsång till honom. Vi får också göra detta och låta hennes lovsång drabba oss. Våra övermodiga planer får vi kullkasta, vi får stiga ned från våra troner, och låta Jesus inta den. Han är vår Herre, han sitter på tronen. Och det är när vi gör detta som lovsången kommer till oss. Låter vi Gud inta den första platsen i vårt liv då kommer även våra liv bli en lovsång till Gud. Då ser vi också vad han gör: han upphöjer de ringa, han mättar de hungriga, han håller sina löften, han förbarmar sig.

Du är välkommen med frågor och respons till min predikan på tobias.backstrom@svenskakyrkan.se På min hemsida kan du läsa andra predikningar av mig: hem.passagen.se/tobiasbackstrom

Tobias Bäckström, präst i Osby.